

Ο μακαριστός Μητροπολίτης Βερατίου, Αυλώνος και Κανίνης κυρός Ιγνάτιος Λ. Τριάντης

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Αλβανίας

Την 20η Ιανουαρίου 2025 συμπληρώθηκαν ήδη έξι μήνες από την μακαρίαν τελευτήν και εις Κύριον εκδημίαν του Μητροπολίτου Βερατίου, Αυλώνος και Κανίνης κυρού Ιγνατίου.

Του Χρήστου Ηλ. Καρρά,

Καθηγητή Φιλολογίας

Το Σάββατον 25η του ιδίου μηνός θα τελεσθεί αρχιερατικό μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της αγίας ψυχής του εκλιπόντος στον Ι. Ναό Τιμίου Προδρόμου της

γενέτειράς του, των Χοστίων Θηβών Βοιωτίας. Ο υπογράφων, ως συγγενής, αλλά διερμηνεύοντας την εκτίμηση και τα συναισθήματα αγάπης και των συμπολιτών του, αντιπροσφέρει προς το ιερό πρόσωπό του, ως χρέος πλέον «ἐς αἰεῖ» οφειλόμενο, το ταπεινό αυτό αφιέρωμα, «κάτι λίγο σαν κάτι πολύ, κάτι μικρό σαν κάτι μεγάλο».

Την πρωτοβουλία δε αυτή ομολογῶ ότι ανέλαβα «οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐνδοιασμῶν», αφού αναμφισβήτητα υπάρχουν άλλοι αρμοδιότεροι να καταθέσουν την υπέρ του ανδρός μαρτυρία. Ωστόσο, ἔστω και αν είναι ὄντως πενιχρός ο λόγος μου, εν προκειμένῳ ομιλεῖ ἡ ευγλωττία της καρδιάς μου. Και ὅσο ἐκεῖνος ἦταν ἐν ζωῇ, δεν ἐπιθυμούσα διὰ των πολλῶν ἐπαίνων μου να προσκρούσω στὴν ταπεινότητα και στὴ σεμνότητα του ανδρός, προκαλώντας ἔτσι δυσαρέσκεια στὴν «πολλά μέ ἀγαπῶσαν καρδίαν του». Τώρα ὁμως, ὁπότε μετέστη στις ουράνιες μονές, ἀποτολμῶ να τον ἀποκαλέσω κατὰ τὴν ρῆση του ἱεροῦ Χρυσοστόμου «ἐπίγειον ἄγγελον ἢ οὐράνιον ἄνθρωπον», ως πρότυπον ευαγγελικῆς και ἀποστολικῆς ανδρός, και ως κληρικὸ διαπνεόμενο ἀπὸ πνευματικές και ἠθικές ἀρετές. Τέλος, ὅσο οδυνηρὴ και αν εἶναι γιὰ ἐμὰς τους ζῶντες και τους περιλειπομένους ἡ λύπη γιὰ τὴν ἀπώλεια τέτοιου ανδρός, αὐτὴ περιορίζεται ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ὅλοι θα ἔχουμε πλέον ἐκεῖνον ἀγρυπνον και ἀξιον προστάτη, ἀλλὰ και μεσίτην και πρεσβευτήν προς τὸν παντελεῆμονα Κύριον.

«Ἔργα γάρ εὐσεβίης οὐ κρύπτεται· οὐ γάρ ἀέθλους λήθη ἀποσβέννυσιν ἀριστοπόνων ἀρετῶν» (Παλατ. Ἀνθολ. Α΄ 2,28-29)

«Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, ὄνομα δέ ἀσεβοῦς σβέννυται» (Παρ. 10,7)

Ο μακαριστὸς Μητροπολίτης Βερατίου, Αὐλώνος και Κανίνης κυρὸς Ἰγνάτιος Τριάντης (κατὰ κόσμον Ἰωάννης), ἐκ πατρός Λουκά και ἐκ μητρός Μαρίας, ἐγεννήθη τὴν 8ῃ Νοεμβρίου 1934 στα Χόστια τῆς ἐπαρχίας Θηβών. Ἦταν ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τους δύο ἀδελφούς του, τὸν Γιαννακό και τὴν Αθηνά. Ο κυρὸς Ἰγνάτιος εἶχε λευϊτικές καταβολές, αφού ἦταν γόνος τριῶν σημαντικῶν προσωπικοτήτων, του Ματθαίου Τριάντη, Καθηγουμένου τῆς Μονῆς Ταξιαρχῶν κατὰ τους μετὰ τὴν Ἐπανάσταση χρόνους, του Θεοδοσίου Τριάντη, Ἱερομονάχου τῆς Μονῆς Δομπούς και του σχεδόν συνομηλίκου του Σεραφεῖμ Αθ. Νικολοπούλου, του Δομβοΐτου, ὁ ὁποῖος διετέλεσε Ἐπίσκοπος Ευρυτανίας και Ναυπακτίας (1901-1914).

Οικογενειακή φωτογραφία. Πρώτος εξ αριστερών ο Ιωάννης Λ. Τριάντης

Ο αοίδιμος Μητροπολίτης υπήρξε υπόδειγμα μαθητού τόσο για το ανεπίληπτο ήθος του, όσο και για την επιμέλειά του προς τα μαθήματα. Γι' αυτό και αρίστευσε όχι μόνο στο Σχολείο της γενέτειράς του, αλλά και στην Εκκλησιαστική Σχολή της Κορίνθου, όπου εισήχθη για το σχολικό έτος 1947-1948. Μολονότι μάλιστα δεν φέρεται ως αποφοιτήσας από αυτήν, αργότερα, ως Αρχιμανδρίτης πλέον, υπήρξε ένας εκ των 53 ιδρυτικών μελών της Ενώσεως Αποφοίτων Εκκλησιαστικής Σχολής Κορίνθου, η οποία ιδρύθηκε την 18η Νοεμβρίου 1985. Από την ίδια μάλιστα Ένωση τριάντα περίπου έτη αργότερα, τον Ιανουάριο του 2016, θα τιμηθεί ως Μητροπολίτης για την ανθρωπιστική του δράση και την εν γένει ευδοκίμησή του.

Στο μεταξύ κατά το επόμενο σχολικό έτος μετεγγράφη στην Εκκλησιαστική Πατμιάδα Σχολή, όπου είχε ήδη μετατεθεί από την Εκκλησιαστική Σχολή Κορίνθου

ένας εκ των προσφιλεστέρων καθηγητών του. Εκεί ευτύχησε να έχει ως διδασκάλους λαμπρούς καθηγητές, αλλά και ως ομογάλακτους συμμαθητές πρόσωπα, τα οποία αργότερα εκλείσαν την Εκκλησία διά της προσφοράς τους, όπως ο μακαριστός Μητροπολίτης Τράλλεων Ισίδωρος. Κατεξοχήν όμως ευτύχησε να έχει ως πνευματικό, πρότυπο και σύμβουλο στη ζωή του τον μακάριο, και άγιο πλέον, Αμφιλόχιο Μακρή, Προηγούμενο τότε της Μονής του Αγ. Ιωάννου Θεολόγου της Πάτμου, στου οποίου μάλιστα, ως κληρικός πλέον, ήταν παρών και κατά την ταφή και κατά την ανακομιδή των λειψάνων του. Από την Πατμιάδα αποφοίτησε κατά το σχολικό έτος 1953-1954.

Ο Ιωάννης σπουδαστής στην Πατμιάδα Εκκλησιαστική Σχολή (δεύτερος όρθιος εκ δεξιών)

Το 1956 εισήχθη μεταξύ των πρώτων στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Από τους φοιτητικούς ακόμη χρόνους υπήρξε μέλος της Ορθοδόξου Χριστιανικής Ιεραποστολικής Αδελφότητας Θεολόγων «Ὁ Σωτήρ». Παραλλήλως όμως δεν αμέλησε και τη Βυζαντινή Μουσική, της οποίας ήταν άριστος γνώστης, αφού ετύγγανε και πτυχιούχος του Εθνικού Ωδείου Πειραιώς.

Κατά το έτος 1956 ευτύχησε να γνωρίσει τον π. Ιωάννη, τον Δομβοίτη μοναχό, άνδρα λόγιο και πνευματικό, διακρινόμενο κυρίως για τα ασκητικά του

παλαίσματα και τον εν γένει χριστομίμητο βίο. Σε εκείνου τα ίχνη επιχειρούσε να βαδίζει και εκείνον, εκτός των άλλων, είχε ως πρότυπο και καθοδηγητή. Γι' αυτό από τους φοιτητικούς του ήδη χρόνους, αλλά και μέχρι το έτος 1962, οπότε εκοιμήθη ο αοίδιμος μοναχός Ιωάννης, διατηρούσε με εκείνον συχνή αλληλογραφία επί διαφόρων πνευματικών θεμάτων. Ο μακάριος Ιεράρχης διατηρούσε πνευματική συναναστροφή και με άλλους λαμπρούς κληρικούς, όπως οι αείμνηστοι Αρχιμ. Σίμων ο Αρβανίτης (ο οποίος αργότερα έδωσε τη συμμαρτυρία του για την είσοδο αυτού στην ιερωσύνη και του οποίου, ως Αρχιμανδρίτης πλέον, εξεφώνησε τον επικήδειο λόγο), Φιλόθεος ο Ζερβάκος και Επιφάνιος ο Θεοδωρόπουλος. Σημειώνεται ότι εκείνοι για τη σεμνότητα και την ταπεινότητά τους δεν αξιώθηκαν αρχιερατικού θρόνου, αν και τίμησαν όσον ολίγοι το πιναρό ράσο τους. Είναι μάλιστα βέβαιον ότι και ο ίδιος δεν θα είχε αποδεχθεί την εκλογή σε άλλη Μητρόπολη πλην εκείνης, στην οποία θα εκαλείτο να ασκήσει Ιεραποστολή και της οποίας η πορεία θα ήταν «ὁδὸς Σταυροῦ».

Πνευματικό επίσης σύνδεσμο ο Μητροπολίτης Ιγνάτιος είχε και με πολλούς άλλους εναρέτους Γέροντες της Εκκλησίας, πλήρεις Χάριτος και εγνωσμένης αγιότητας, όπως ο π. Παΐσιος, ο π. Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης, ο π. Ιάκωβος Τσαλίκης και ο π. Εφραίμ ο Κατουνακιώτης. Άλλωστε είναι γνωστή η ρήση, ότι «ἀγαθῶν διδασκάλων, ἀγαθὰ μαθήματα».

Έφεδρος ανθυπολοχαγός του πεζικού

Μετά την εκπλήρωση των στρατιωτικών του υποχρεώσεων στο πεζικό, όπου υπηρέτησε με το βαθμό του Ανθυπολοχαγού, ο αείμνηστος διορίσθηκε ως θεολόγος καθηγητής της Μέσης Εκπαιδεύσεως επί μίαν περίπου τριετίαν στην Υπάτη. Επίσης, ως λαϊκός, διετέλεσε Ιεροκήρυκας της Ι. Αρχιεπισκοπής Αθηνών, και παραλλήλως ως Ιεροψάλτης και Κατηχητής. Ως προς το τελευταίο αυτό θεάρεστο λειτούργημά του, πολυάριθμες ήταν οι κατ' έτος εκδηλώσεις, κατά τις οποίες θρησκευτικό συγκρότημα, απαρτιζόμενο από δεκαπενταμελή χορωδία ιεροψαλτών, περιερχόταν τις απογευματινές ώρες των Κυριακών πόλεις και χωριά, αποδίδοντας ανιδιοτελώς ύμνους μετά το σχετικό κήρυγμα του Ιεροκήρυκος και Καθηγητού Ιωάννου Τριάντη. Ενδεικτική μάλιστα ήταν η εσχάτη ομιλία του ως λαϊκού την 1η Ιουνίου 1967 στην πλατεία του Ευαγγελιστού Λουκά, στην πόλη του Ορχομενού, επ' ευκαιρία της λήξεως των μαθημάτων των

Κατηχητικών Σχολείων. Εκεί, κατακλείοντας ο Ιωάννης Λ. Τριάντης την όλη εορτή, «έσκιαγράφησε τήν άξίαν τών Κατηχητικών Σχολείων, τήν ανάγκην τής λειτουργίας των καί συνεπώς τήν συμπaráστασιν τής όποίας έχουν ανάγκην από όλους τούς παράγοντας τής κοινωνίας».

Ως λαϊκός καθηγητής Θεολόγος. Αριστερά διακρίνεται ο πατέρας του Λουκάς

Κύριος ο Θεός ως παντογνώστης, γνωρίζοντας και τον «έκ κοιλίας μητρός» μεγάλο ζήλο του για την ιερωσύνη, ευλόγησε τα πολλά και σπάνια χαρίσματα του ανδρός και ευδόκησε να τον καταστήσει εργάτη στον μυστικό Του αμπελώνα και οικονόμο των θείων μυστηρίων Του. Έτσι την 24/9/1967 χειροτονήθηκε Διάκονος στον Ι. Μητροπολιτικό Ναό Λεβαδείας από τον τότε Μητροπολίτη Θηβών και Λεβαδείας κυρό Νικόδημο τον Γραικό, ο οποίος ορθώς και δικαίως πίστευε ότι η καλή μαρτυρία ενός κληρικού ενώπιον του λαού είναι η φανέρωση του ιδίου του

Θεού. Μία εβδομάδα ενωρίτερα είχε καρεί μοναχός στην Ι. Μονή Ευαγγελιστρίας Ζαγαρά. Σημειώνεται ότι ο μακαριστός Ιεράρχης ήταν η πρώτη χειροτονία του μόλις προ τινος τότε εκλεγέντος Μητροπολίτου Θηβών και Λεβαδείας κυρού Νικοδήμου (1967-1981).

Χειροτονία εις Διάκονον

Στις 15/10/1967 ο Διάκονος Ιγνάτιος χειροτονήθηκε στον Ι. Μητροπολιτικό Ναό Θηβών από τον ίδιο Μητροπολίτη Πρεσβύτερος και συνάμα χειροθετήθηκε Αρχιμανδρίτης. Αμέσως δε διαδοχικώς τοποθετήθηκε ως Αρχιερατικός Επίτροπος Θηβών (1967-1992), Καθηγούμενος της περίπυστης Ι. Μονής του Οσίου Λουκά (Φεβρουάριος 1968- 1976), και Εφημέριος του Ι. Μητροπολιτικού Ναού των Θηβών. Αργότερα διορίσθηκε Καθηγούμενος της Ι. Μονής του Οσίου Σεραφείμ Δομπούς (1975-1996) και Ιεροκήρυκας της Ι. Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας μετά την εκλογή του ως τότε Ιεροκήρυκος Κων/νου Σακελλαροπούλου ως Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων (Φεβρουάριος 1968 – Ιούλιος 1974). Τέλος, υπηρέτησε και ως Εξομολόγος, δεχόμενος τους λογισμούς και τους προβληματισμούς των πνευματικών του τέκνων και χορηγώντας τους τις ανάλογες νουθεσίες. Εδώ μάλιστα πρέπει να σημειωθεί ότι ο Άγιος Παΐσιος ο

Αγιορείτης (Εζνεπίδης), ερωτώμενος από πνευματικά του τέκνα εκ Βοιωτίας ποιον Εξομολόγο να επιλέξουν εκείνος τους απαντούσε: «εσείς έχετε δίπλα σας ένα διαμάντι, τον π. Ιγνάτιο Τριάντη, και ψάχνετε αλλού για Πνευματικό;». Ο ίδιος δε άγιος συνιστούσε σε πνευματικά του τέκνα από όλη την Ελλάδα, αλλά και από τα πέρατα της γης, να επισκεφθούν τον π. Ιγνάτιο, ώστε να ακούσουν τις διδαχές του και να εξομολογηθούν σε εκείνον.

Χειροτονία εις Πρεσβύτερον

Έκτοτε και μέχρι της εκλογής του ως Επισκόπου ο λαμπρός κληρικός επελήφθη των καθηκόντων του με άοκνο ζήλο και φιλόστοργη αφοσίωση. Με την επί πολλά έτη πολύμορφη, πολύτροπη και πολυσχιδή διακονία του δικαίωσε πανηγυρικά τον Μητροπολίτη Νκόδημο, ο οποίος του εμπιστεύθηκε τόσο υψηλά και άκρως τιμητικά καθήκοντα. Είναι, νομίζω, περιττό να υπογραμμισθεί το αμέριστο ενδιαφέρον του για τις παρακείμενες στη γενέτειρά του Μονές, για την αναστήλωση και τη συντήρησή τους, για τον Ι. Ναό Τιμίου Προδρόμου, αλλά και για τους άλλους ναούς και τα εξωκκλήσια της ιδιαίτερης πατρίδας του. Ο ίδιος μάλιστα εμπνεύσθηκε και εμφύσησε στην οικογένειά του την υλοποίηση της εκ βάθρων ανοικοδόμησης και μεγέθυνσης του εξωκκλησίου της Αγίας Παρασκευής δι' ιδίων δαπανών. Επίσης ανελλιπώς τιμούσε και λάμπρυνε τη θρησκευτική πανήγυρη της ιδιαίτερης πατρίδας του και πολύ μοχθούσε για τα πνευματικά συμφέροντα των συμπολιτών

του.

Κατά τα έτη που διετέλεσε Ηγούμενος της Ι. Μονής Οσίου Σεραφείμ Δομπούς καταγγέλθηκε ως δήθεν καταπατητής δασικής εκτάσεως στην περιοχή Δομπού, η οποία ωστόσο ανήκε στη μονή. Ως άλλος «έλκόμενος Χριστός» και «ώς πρόβατον άγόμενον επί σφαγήν», αν και αθώος, διασύρθηκε, οδηγήθηκε στα κρατητήρια και ακολούθως σε δίκη, στην οποία καταδικάσθηκε. Κατά τη δικαστική του εκείνη περιπέτεια στηρίχθηκε από πλήθος πνευματικών του τέκνων και πνευματικών προσωπικοτήτων, όπως ο μακαριστός Γέροντας π. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος, ο οποίος εξαιτίας του γεγονότος αυτού εκπόνησε έργο «Περί εκκλησιαστικής περιουσίας», όπου έκανε σαφείς αναφορές και στην αθωότητα του π. Ιγνατίου. Μετά πολύν χρόνο η υπόθεση εκδικάσθηκε στο Εφετείο Αθηνών, όπου ο λαμπρός κληρικός αθωώθηκε παμψηφεί και πανηγυρικώς, ενώ έξωθεν του Εφετείου πλήθος λαού πανηγύριζε για τη δίκαιη αθωωτική απόφαση του δικαστηρίου. Ο ίδιος, αν και καταβεβλημένος από τις ταλαιωρίες και τον διασυρμό, ευγνωμόνως ευχαριστούσε τους παρισταμένους για την στήριξη και τον αγώνα τους. Απότοκο όμως της δικαστικής εκείνης περιπέτειας, την οποία αντιμετώπισε αδιαμαρτύρητα και με πρωτοφανή εγκαρτέρηση, ήταν η επιβάρυνση του ήδη ασθενούς σώματός του και της καταστάσεως της υγείας του, για την ανάκτηση της οποίας απαιτήθηκε ικανός χρόνος. Ο π. Ιγνάτιος όμως «είς ούδέν έλογίσατο» την δοκιμασία αυτή, ως προερχόμενη από τον Κύριό του τον αγαπημένο, και ως αποτελούσα ελαφρύν σταυρό μαρτυρίου.

Ι. Μονή Οσίου Σεραφείμ. Οι Αρχιμ. Ιερώνυμος Λιάπης (νυν Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος) και Ιγνάτιος Τριάντης

Ως κληρικός ο μακαριστός Ιγνάτιος υπήρξε **ευαγγελικός** ως αντάξιος όλων των μακαρισμών του Κυρίου, αλλά και **αποστολικός**, ωσάν περί αυτού να εγγράφησαν τα περί Επισκόπου στις επιστολές του αποστόλου Παύλου προς Τίτον (1,7 κεξ.) και Α΄ προς Τιμόθεον (3,2). Υπήρξε όμως και **πατερικός**, όπως προκύπτει από τις εκάστοτε μελέτες του, οι οποίες βρίθουν πατερικών ρήσεων και στις οποίες ο ίδιος με σπάνια ικανότητα διείδυε ώστε να συλλαμβάνει και να κατανοεί το «*ἀπόθετον κάλλος*», που υπόκειται στα έργα των Πατέρων της Εκκλησίας.

Ι. Μονή Οσίου Σεραφείμ. Αριστερά ο Αρχιμ. Ιγνάτιος κρατεί την τιμίαν κάραν του Οσίου και δεξιά ο Ηγούμενος της ίδιας μονής Αμβρόσιος κρατεί το ιερό Ευαγγέλιο

Την προσωπικότητα λοιπόν και το έργο του ακεραίου ανδρός αναγνωρίζοντας και η Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία, απέβλεψε μετ' εμπιστοσύνης προς το τίμιο πρόσωπό του, όταν, του Θεού συνευδοκούντος, αποφάσισε την ανασύσταση της Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Αλβανίας. Έτσι την 24/6/1992 η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου εξέλεξε αυτόν παμψηφεί Μητροπολίτη Βερατίου, Αυλώνος και Κανίνης.

Την ημέρα εκείνη της 24ης Ιουνίου οι κάτοικοι του τότε δήμου Θίσβης αιφνιδιάσθηκαν ευχάριστα από τις χαρμόσυνες κωδωνοκρουσίες, οι οποίες πανηγυρικώς διαλαλούσαν την ευφρόσυνη αγγελία, ότι ο μέχρι τότε Αρχιμανδρίτης της βοιωτικής Εκκλησίας Ιγνάτιος Λουκά Τριάντης ανυψώθηκε από τη Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως σε Μητροπολίτη Βερατίου, Αυλώνος και Κανίνης, της ανασυσταθείσας Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Αλβανίας. Ρίγη συγκινήσεως και συναισθήματα υπερηφανείας κατέλαβαν τις ψυχές των συμπολιτών του, όλων των Βοιωτών, αλλά και εκείνων, όσοι γνώριζαν τον αkéραιο και σπανίου ήθους κληρικό, για τον οποίο σε ανύποπτο χρόνο η

προϊσταμένη του εκκλησιαστική αρχή και ο βοιωτικός τύπος έγραφαν: «ὁ ἀρχιμ. Ἰγνάτιος Τριάντης, δι' ὅσους εἶχαν τήν εὐτυχίαν νά τόν γνωρίσουν ἢ ζοῦν τήν ζωήν τῆς βοιωτικῆς Ἐκκλησίας, εἶναι τό καύχημά της καί πρέπει ἡ Βοιωτία νά σεμνύνεται γι' αὐτόν» (Φωνή τῆς Λεβαδείας 27/2/1982, φ. 319, σ. 4). Ανάλογα συναισθήματα είχαν να βιώσουν οι συμπολίτες μας ενενήντα ἔτη, δηλαδή από την 23η Ιουνίου 1901, όταν ο εκ Χοστίων Σεραφεῖμ Νικολόπουλος, ο αυτοαποκαλούμενος και Δομβοίτης (ως Αρχιμ. της Μονῆς Δομπούς), εξελέγη Επίσκοπος Ευρυτανίας (και από το 1909 και Ναυπακτίας, ως το ἔτος του θανάτου του κατά τον Φεβρουάριο του 1914). Όταν μάλιστα τα πολλά πνευματικά του τέκνα διαμαρτύρονταν, που με την εκλογή του εκείνη θα ἔπαυε πλέον να ευρίσκεται πλησίον τους, εκείνος απαντούσε ὅτι θεωρούσε αὐτήν ως πνευματική αἰμοδοσία προς τον δεινοπαθόντα χριστιανικό λαό της Αλβανίας.

Εν τω μεταξύ εξαιτίας της τότε επικρατούσης καταστάσεως στην Αλβανία ο Θεοφιλέστατος Ἰγνάτιος παρέμεινε εφηφισμένος μέχρι το θέρος του 1996. Η χειροτονία του, τελέσθηκε στην Κωνσταντινούπολη την 27η Ιουλίου 1996, στον Ι. Ναό Αγίου Παντελεήμονος Κουσκουντζουκίου (Βόσπορος) με προεξάρχοντα τον τότε Μητροπολίτη Θηβών και Λεβαδείας και νυν Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος, κ. Ιερώνυμο, συμπαραστατούμενο από τους Μητροπολίτες Μυτιλήνης Ιάκωβο, Ευδοκιάδος Ειρηναίο, Αγαθονικεῖας Απόστολο και τον Επίσκοπο Δορυλαίου Αθηναγόρα. Στην τελετή παρίσταντο κληρικοί της βοιωτικής Εκκλησίας, μέλη της αδελφότητος των Μονών Οσίου Σεραφεῖμ Δομπούς και Οσίου Λουκά, της Μονῆς Αγ. Ιωάννου και του Ευαγγελισμού της Πάτμου και άλλων βοιωτικών Μονών, οι συγγενεῖς του χειροτονουμένου και πλήθος πνευματικών τέκνων του. Ενδεικτικό είναι το γεγονός, ὅτι οι επισκεπτόμενοι τον ναό προσκυνητές κατά την ώρα της χειροτονίας του, ἔλεγαν: «αὐτός ομοιάζει με τον Ἅγιο Νεκτάριο!». Μάλιστα διά της βιβλικῆς του μορφῆς φαινόταν ως αναδυόμενος από κάποια αἰιογραφία.

Κωνσταντινούπολη 27/7/1996. Από την εις Επίσκοπον χειροτονία

Μόλις κατά το έτος 1998, επετράπη σε αυτόν από τις αλβανικές αρχές η ενθρόνισή του στην πόλη του Βερατίου, και μάλιστα κατ' εξαίρεση μόνον σε εκείνον εκ των τριών εκλεγέντων ελλήνων Μητροπολιτών. Τελικώς η ενθρόνιση και η εγκατάστασή του έγινε την ημέρα του Σαββάτου της 18ης Ιουλίου 1998 από τον Αρχιεπίσκοπο Τιράνων και πάσης Αλβανίας κ. Αναστάσιο και τους Μητροπολίτες Πέργης κ. Ευάγγελο και Φιλαδελφείας κ. Μελίτωνα. Κατά την ώρα της τελετής ο πολύπαθος και καθημαγμένος χριστιανικός λαός υποδεχόταν τον Ιεράρχη του «έν χορδαῖς καί ὀργάνῳ», η δε χαρά όλων ήταν απερίγραπτη και η συγκίνηση των παρευρισκομένων μεγάλη· διότι και στη νέα του παροικία συνοδευόταν και πάλι από μέλη αδελφοτήτων εκ των ανωτέρω μονών, μεγάλο αριθμό κληρικών και πνευματικών τέκνων, και συγγενείς του, με πρώτους τους αδελφούς του Γιαννακό και Αθηνά μετά των οικογενειών τους. Ακολούθως στην

πόλη του Βερατίου συνήλθε για πρώτη φορά η Ιερά Σύνοδος της αλβανικής Εκκλησίας, προεδρεύοντας του Αρχιεπισκόπου κ. Αναστασίου, του αιιδίμου Μητροπολίτου κυρού Ιγνατίου και των εκπροσώπων του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Επρόκειτο για μία ιστορική συνεδρία, κατά την οποία εξετάσθηκαν επείγοντα θέματα της αλβανικής Εκκλησίας, και έγιναν δεκτές οι υποβληθείσες παραιτήσεις των πρώην Μητροπολιτών Αργυροκάστρου κ. Αλεξάνδρου και Κορυτσάς κ. Χριστοδούλου, στις θέσεις δε αυτών εξελέγησαν έτεροι Αρχιερείς.

Βεράτιον 18 Ιουλίου 1998. Ενθρόνιση στη λαχούσα σε αυτόν παροικία

Ήδη από την ημέρα της εγκαταστάσεώς του στη θεόσωστη Μητρόπολή του ο νέος Ιεράρχης με τον γνωστό υπέρμετρο ζήλο του και με υποδειγματική συνέπεια, σύνεση, σοβαρότητα και υπευθυνότητα επιλήφθηκε των υψηλών καθηκόντων του, που η Μητέρα Εκκλησία με εμπιστοσύνη του ανέθεσε και εκείνος ευπειθώς επωμίσθηκε. Αλλ' ο θρόνος της Μητροπόλεως εκείνης ήταν για εκείνον «*ανάβασις εις Γολγοθᾶν*», μετά τον απηνή διωγμό της Ορθοδοξίας κατά την προηγούμενη ζοφερή περίοδο στη γείτονα χώρα. Εκαλείτο λοιπόν και αυτός επικεφαλής της προσπάθειας της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας, εν είδει Ιεραποστόλου, να θέσει την «*χεῖρα ἐπὶ τό ἄροτρον*», για την ανασυγκρότηση της καθημαγμένης Εκκλησίας της Αλβανίας και τον επανευαγγελισμό των αλβανών αδελφών.

Έτσι:

- Συναντήθηκε προσωπικά με τους κληρικούς και τα μέλη των Εκκλησιαστικών Συμβουλίων, αλλά και με πλήθη πιστών, για να μορφώσει ιδίαν αντίληψη της καταστάσεως.
- Περίοδευσε και επισκέφθηκε όλες τις Εκκλησίες και τις Μονές της παροικίας του.
- Ανακαίνισε πολλούς κατεστραμμένους ναούς και ανοικοδόμησε επίσης πολλούς άλλους, κορωνίδα των οποίων υπήρξε ο περικαλής Μητροπολιτικός Ναός του Αγ. Δημητρίου στην πόλη του Βερατίου. Επίσης μερίμνησε για την ανακαίνιση και τη στελέχωση ιερών μονών.
- Μετέφρασε τη Θεία Λειτουργία στην αλβανική γλώσσα.
- Ίδρυσε Σχολή και Χορωδία, προκειμένου να αναβαθμίσει ποιοτικά τη λατρευτική ζωή της Εκκλησίας. Ο ίδιος μάλιστα αφιέρωνε πολύ χρόνο και φροντίδα στη διδασκαλία της Βυζαντινής Μουσικής. Η Σχολή είναι πλήρως οργανωμένη και σε αυτήν συμμετέχουν κληρικοί και ιεροψάλτες, νέοι και παιδιά διαφόρων ηλικιών. Σημειώνεται ότι οι συμμετέχοντες στη Χορωδία όχι μόνο επέσπασαν την ευαρέσκεια και τον έπαινο του κοινού, αλλά και έλαβαν μέρος σε τρία φεστιβάλ της Ιεράς Μητροπόλεως με εκκλησιαστικούς ύμνους και δημοτικά τραγούδια υπό τη διεύθυνση μαϊστόρων της μουσικής. Έχουν μετάσχει επίσης και σε πλήθος διαγωνισμών με ανάλογες διακρίσεις.
- Ίδρυσε Νηπιαγωγείο στην πόλη του Βερατίου.
- Μερίμνησε για την ανακαίνιση και τον απαραίτητο εξοπλισμό των Ι. Ναών, ώστε οι πιστοί να εκκλησιάζονται σε περιβάλλον ζεστό και ανθρώπινο.
- Φρόντισε προσωπικώς, ώστε οι μαθητές να εφοδιασθούν με όλα τα αναγκαία για την απρόσκοπτη μελέτη τους (τσάντες, τετράδια, μολύβια, χρώματα κ.ά.).
- Ενέπνευσε στους νέους ενθουσιασμό, ώστε να κατηχηθούν και να βαπτισθούν.
- Αναζωπύρωσε το θρησκευτικό συναίσθημα των πιστών, τελώντας τη Θεία Λειτουργία ακόμη και στα πλέον απόμακρα και απρόσιτα προσκυνήματα, όπου τέσσερις σχεδόν δεκαετίες είχε να γίνει κάτι τέτοιο. Επανειλημμένα μάλιστα τέλεσε υπαίθριες λειτουργίες σε χώρους κατεστραμμένων ναών.
- Με ιεραποστολικό τρόπο, με καλοσύνη, με σκληρούς αγώνες, με αιματηρές θυσίες και με υλική και χρηματική αρωγή από τα απανταχού πνευματικά του τέκνα, βοηθούσε τους πάντες. Ψυχή της όλης αυτής προσπάθειας υπήρξε η αδελφή του Μητροπολίτου Αθηνά, η οποία με άοκνο ζήλο εργαζόμενη στήριζε το θεάρεστο

αυτό έργο. Ο ίδιος ο Ιεράρχης αισθανόταν ευγνωμοσύνη για τα πακέτα βοήθειας, που λάμβανε από την Ελλάδα και από άλλες χώρες. Έλεγε μάλιστα: «αξιοποιούμε ακόμη και αυτά τα χαρτόκουτα από τα δέματα, είτε στις ρημαγμένες μας ακόμη Εκκλησίες είτε στα σπίτια, ακόμη και σαν πάτωμα ή στρωσίδια».

- Ανελλιπώς επισκεπτόταν Νηπιαγωγεία και Νοσοκομεία και βοηθούσε τους αναξιοπαθούντες ηθικά και υλικά με υποδειγματική γενναιοδωρία, ανεξαρτήτως θρησκευματος και ιδεών, καταγωγής ή κοινωνικής θέσεως.

- Προνόησε, ώστε να αποκτήσει η Μητρόπολη δικό της Ιεροραφείο, και πολλές μαθητευόμενες νέες να εκμάθουν την κοπτική και τη ραπτική τέχνη.

- Αφιέρωσε πολύν χρόνο και επέδειξε ιδιαίτερη φροντίδα για τη διδασκαλία της Βυζαντινής Μουσικής με σκοπό την ποιοτική αναβάθμιση της λατρευτικής ζωής της Εκκλησίας. Γι' αυτό και στον χώρο της Μητροπόλεως ίδρυσε ειδικό Φροντιστήριο, το οποίο διηύθυνε ο ίδιος. Η οργάνωσή του ήταν υποδειγματική και η συμμετοχή κληρικών, ιεροψαλτών και νέων κάθε ηλικίας μεγάλη και ενθουσιώδης.

- Συνέδραμε τις θρησκευτικές και πολιτισμικές δραστηριότητες της νεολαίας.

- Προέβη στην αγορά και ανακαίνιση οικημάτων για τη διαμονή ανδρών και γυναικών Ιεραποστόλων, και αυτό διότι πίστευε ότι *«ή Ιεραποστολή θά παραμένει πάντοτε “όδος Σταυροῦ”»* με όλες τις συνέπειες του πράγματος.

- Δημιούργησε τη Βιβλιοθήκη της Μητροπόλεως και την εξόπλισε με βιβλία ποικίλου περιεχομένου, ώστε να προσελκύσει το ενδιαφέρον τόσο των απλών αναγνωστών, όσο και των ερευνητών.

- Ίδρυσε Γραφείο Νεότητας στην πόλη του Βερατίου.

- Στην πόλη του Βερατίου μετέτρεψε κτίσμα της Εκκλησίας σε βιβλιοπωλείο και σε κατάστημα εκκλησιαστικών ειδών.

- Ίδρυσε στη Μητρόπολή του Τράπεζα Αγάπης, ειδικώς για τις άγιες ημέρες.

- Οργάνωσε συσσίτια απόρων γερόντων και προσώπων στερουμένων και αυτόν τον επιούσιον, ενώ επανειλημμένα μεσολάβησε για την εισαγωγή τους σε νοσοκομεία της Αλβανίας ή της Ελλάδος και για την εξασφάλιση δωρεάν φαρμάκων.

- Μεριμνήσε για τα Άτομα με Ειδικές Ανάγκες, για τον Σύλλογο Αιμοδοτών, για τους απόρους φοιτητές, για τους ανέργους οικογενειάρχες και τους νέους, για τους ασθενείς των Νοσοκομείων και τους φυλακισμένους, αδιακρίτως

θρησκευματος ή εθνικότητας, φύλου ή ηλικίας.

- Ενδιαφέρθηκε για τη στέγαση του Αρχείου της Μητροπόλεως και για τη δημιουργία αξιοπρεπών χώρων και τραπεζαρίας για τους φιλοξενούμενους.
- Εκπροσώπησε κατ' επανάληψη την Εκκλησία της Αλβανίας στο εξωτερικό, όπως στα Ιεροσόλυμα (2000), στη Ρωσία (2003), στην Αλεξάνδρεια (2006), στην Αθήνα (2006) κ.α.

Από την επίσκεψη του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου στην Εκκλησία της Αλβανίας (Δεκέμβριος 1999). Δεξιά διακρίνεται ο Μητροπολίτης Βερατίου Ιγνάτιος

Το Δημοτικό Συμβούλιο του Βερατίου, εκτιμώντας το έργο του Ιεράρχου και ικανοποιώντας το αίτημα των πολιτών, ανεκήρυξε αυτόν την 12η Σεπτεμβρίου 2003 επισήμως επίτιμο πολίτη της πόλεως «για την πολύτιμη προσφορά και αφιέρωση στον άνθρωπο και για τη δημιουργία μιάς ατμόσφαιρας συνύπαρξης ειρήνης και ανοχής μεταξύ των θρησκευτικών κοινοτήτων και των πιστών, καλλιεργώντας στο όνομα του Κυρίου τις θαυμαστές παραδόσεις της αδελφοσύνης, της ισότητας, της πνευματικής ζωής και ανθρώπινης αγάπης». Πράγματι ο ίδιος, ειρηνικός και εμφορούμενος από τη θεοειδή και υψοποιό αρετή της ταπεινοφροσύνης, με την ανεπιτήδευτη συμπεριφορά και την έμπρακτη αγάπη

του, την προσήνεια και την απλότητά του, την πηγαία καλοσύνη και τη διάκρισή του, κέρδισε την αγάπη όλων των παραγόντων της παροικίας του και συνέβαλε τα μέγιστα στην αγαστή συνύπαρξη όλων των μερών για την αναβάθμιση της Μητροπόλεώς του και της εν γένει περιοχής. Μοναδική του πρόθεση ήταν η δόξα του Θεού και η ωφέλεια του λαού. Όσο για τον θρόνο του, αυτός ευρισκόταν στις καρδιές των συνανθρώπων του, στους οποίους ο ίδιος προσέφερε τον εαυτόν του και αυτοί του αντιπροσέφεραν τις καρδιές τους.

Αυτά είναι σε γενικές γραμμές τα έργα του κλεινού Ιεράρχου Ιγνατίου στην Ι. Μητρόπολη Βερατίου, Αυλώνος και Κανίνης: *«πολλά μὲν τὰ εἰρημένα (ἔργα) καὶ καλὰ, πολὺ δ' ἔτι πλείω καὶ καλλίω τὰ ὑπολειπόμενα»* (Πλάτ. Μενέξ. 246 α).

Αλλά η μεγάλη ηλικία του Ιεράρχη σε συνδυασμό με την, εκ διαφόρων παθήσεων, καταπόνηση του σώματός του, επιβάρυνε την ήδη κλονισμένη κατάσταση της υγείας του. Είναι γνωστό ότι τους τελευταίους μήνες νοσηλευόταν σε θεραπευτήριο των Αθηνών υπό την άοκνη φροντίδα των οικείων του και των πνευματικών του τέκνων, του Αρχιμ. Νεκταρίου Τσεκούρα και του Ιεροδιακόνου του εξ Αλβανίας.

Αντιμετώπισε και διαχειρίσθηκε την ασθένειά του *«ὡς ἐπίσκεψιν Κυρίου»*, και υπέμεινε αυτήν με αμετάθετη πεποίθηση στην τελεία ένωση με Εκείνον. Επέδειξε βαθεία υπομονή και απόλυτη εγκαρτέρηση, διότι θεωρούσε ότι η κλίνη της ασθενείας του υπήρξε προέκταση του Σταυρού, και μάλιστα Σταυρού κατά πολύ ελαφρύτερου εκείνου, που πρώτος ανέλαβε ο ίδιος ο Κύριος, τον οποίο ο Ιεράρχης σε όλη του τη ζωή με τόση πίστη και αφοσίωση υπηρέτησε.

Η τελευταία Θεία Λειτουργία του Μητροπολίτου Ιγνατίου

Έτσι την πρωία του Σαββάτου της 20ής Ιουλίου 2024, ημέραν κατά την οποία η Εκκλησία εορτάζει τη μνήμη του προφήτου Ηλίου του Θεσβίτου, του «*ένσάρκου ἀγγέλου*», ο Μητροπολίτης Ιγνάτιος, ως άλλος και αυτός «*ένσαρκος ἄγγελος, ἐξεμέτρησε τό ζῆν ἐν πίονι γῆρα*», και παρέδωσε το πνεύμα του στον Κύριο, τον οποίο παιδιόθεν αγάπησε.

Την ίδια ημέρα και περί ώραν 20:30 μ.μ. έγινε η υποδοχή του τιμίου λειψάνου του στον Ι. Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Θηβῶν από τον οικείο Μητροπολίτη κ. Γεώργιο, με συμμετοχή των εξ Αλβανίας Μητροπολίτου Αμαντίας κ. Ναθαναήλ και Αρχιμ. Αναστασίου, των οικείων του, Μητροπολιτών της ελλαδικής Εκκλησίας, πολλών κληρικών της Μητροπόλεώς του, αλλά και άλλων, μοναχών, πνευματικών του τέκνων και πλήθους κόσμου. Ακολούθησε Τρισάγιο και στις 22:00 μ.μ. έγινε μεγάλη Αγρυπνία. Την Κυριακή 21/7/2024, στις 11:00 π.μ., μετά τη Θεία Λειτουργία, έγινε η Εξόδιος Ακολουθία, προεξάρχοντος του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερωνύμου. Τον επικήδειο λόγο εξεφώνησε ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Τουλουμάκος, πνευματικό ανάστημα του εκλιπόντος, ο οποίος εξήρε τον βίο, τις αρετές και την εν γένει δράση του.

Από το τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο του μεταστάντος στην πόλη των Θηβών

Ακολούθως η σορός, συνοδευομένη και από τους οικείους του αιδίου Ιεράρχη, αναχώρησε για την Αλβανία, όπου τη Δευτέρα 22/7/2024 στις 17:30 μ.μ. έγινε η υποδοχή του σεπτού λειψάνου του στον Ι. Ναό Αγ. Δημητρίου Βερατίου. Μετά το Τρισάγιο η σορός εξετέθη σε λαϊκό προσκύνημα και στις 22:00 μ.μ. ετελέσθη μεγάλη Ιερή Αγρυπνία, κατά την οποία ύμνους έψαλλε η Βυζαντινή Χορωδία, την οποία ο ίδιος ο μεταστάς είχε οργανώσει. Την Τρίτη 23/7/2024 και ώρα 11:30 π.μ., μετά την Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος του Αρχιεπισκόπου Αλβανίας κ. Αναστασίου έγινε η ταφή στον αύλειο χώρο του Ι. Ναού έν μέσω του πενθηφόρου λαού του, Ορθοδόξου και μη. Η ιλαρή, γαλήνια και ησύχια όψη του νεκρού Ιεράρχη, σε συνδυασμό με την ευκαμψία του σεπτού λειψάνου του, παρά την παρέλευση τετραημέρου από της κοιμήσεώς του, μαρτυρούν την αρετή του ανδρός. Άλλωστε

πολλά θαυμαστά σημεία μαρτυρούνται από πνευματικά τέκνα του μακαρίου Μητροπολίτου καθ' όλη τη μακρόχρονη ποιμαντική του δραστηριότητα, τα οποία σημεία καταδεικνύουν τα πλούσια χαρίσματα του αγίου Πνεύματος τα περικοσμούντα εκείνον. Αλλά περί αυτών «ἴσως ἄλλω μελήσει» (Ξενοφ. Ἑλλ. VII 5, 27) στον δέοντα καιρό. Ἦδη ο μακάριος Ιεράρχης «ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀγήρω μακαριότητα», και «ἀναπαύεται ἐν Κυρίῳ». «Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος» (Ψαλμ. 111 (112), 6)!

Ἰγνατίου τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βερατίου, Αὐλῶνος καί Κανίνης αἰωνία ἡ μνήμη!

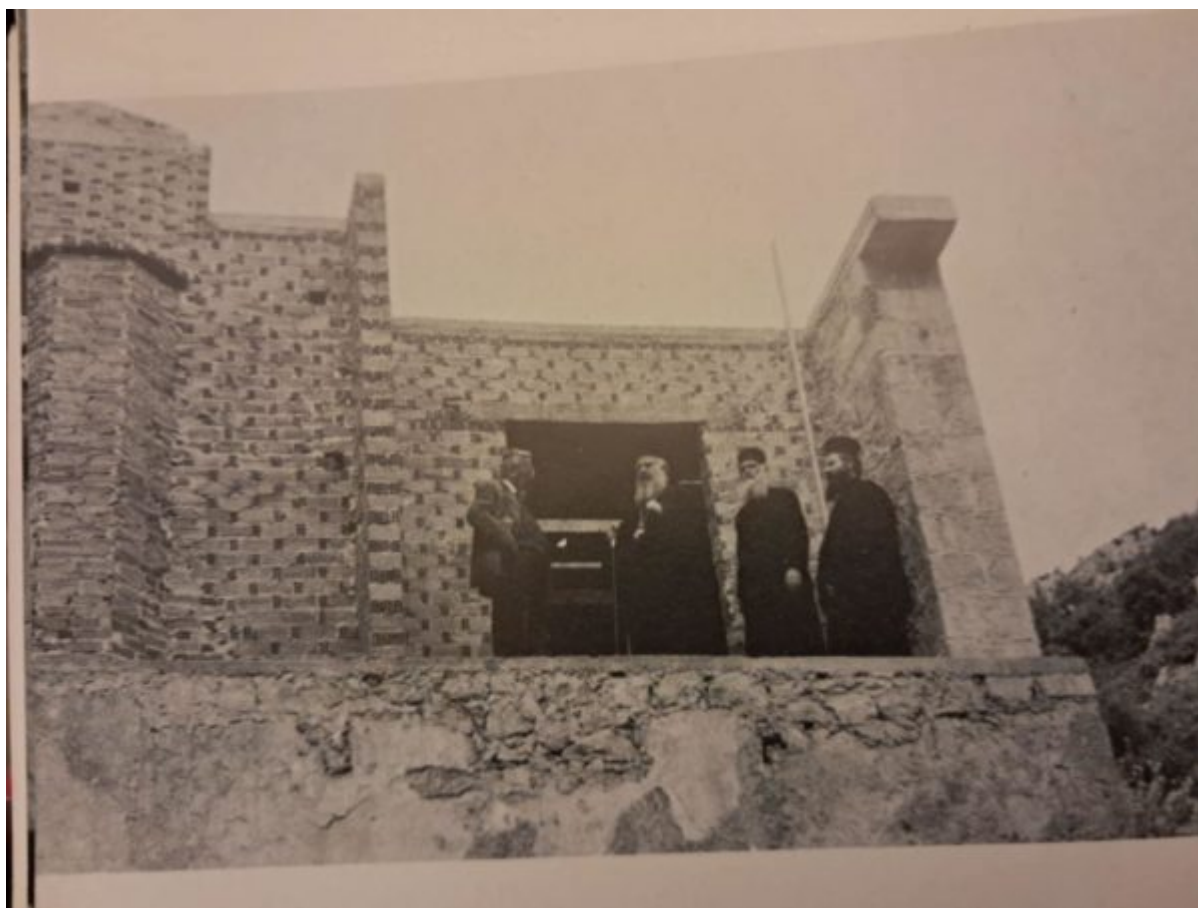
ΧΑΙΡΟΙΣ, ΜΑΚΑΡΙΕ ΠΑΤΕΡ ΙΓΝΑΤΙΕ, ΘΡΟΝΟΝ ΚΛΕΪΣΑΣ ΣΟΙ ΛΑΧΟΥΣΗΣ ΠΑΡΟΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΥΠΕΡ ΑΥΤΗΣ ΜΟΓΗΣΑΣ! ΔΙΟ ΚΑΙ Ο ΛΑΟΣ ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΖΩΝΤΑ ΣΕ ΣΦΟΔΡΑ ΗΥΛΑΒΕΙΤΟ ΚΑΙ ΘΑΝΟΝΤΑ ΠΡΟΦΡΟΝΩΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΕΡΟΝΤΩΣ ΤΙΜΑ!

**ΧΑΙΡΕ ΚΑΙ ΣΥ, ΠΟΛΙΣ ΒΕΡΑΤΙΟΥ, ΝΕΚΥΝ ΑΞΙΩΘΕΙΣΑ ΕΝ ΣΗ ΓΑΙΑ ΚΑΤΕΧΕΙΝ,
ΚΛΕΙΝΟΥ ΑΡΧΙΘΥΤΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ!**

*«Μακάριοι οί νεκροί οί ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ’ ἄρτι. Ναί, λέγει τό Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν· τά δέ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ’ αὐτῶν»
(Ἀποκ. 14,13)*

Φωτογραφικό υλικό:

Ι. Μονή Οσίου Σεραφείμ. Ο τότε Μητροπολίτης Νικόδημος, ο τότε Ηγούμενος Αμβρόσιος, ο Αρχιμ. Ιγνάτιος και ο πολιτικός μηχανικός ο επιβλέπων τα έργα

Από τις εκδηλώσεις της Ενώσεως Αποφοίτων της Εκκλησιαστικής Σχολής Κορίνθου. Πρώτος εκ δεξιών ο Αρχιμ. Ιγνάτιος

Ο μόλις ενθρονισθείς Μητροπολίτης Ιγνάτιος με τους Αγιορείτες Ιερομονάχους Θεολόγο τον Κερασιώτη και Εφραίμ τον Σιμωνοπετρίτη, οι οποίοι τότε εδραστηριοποιούνται ιεραποστολικά στην Αλβανία

«Κύριε, Κύριε, επίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ...»

Πάτμος 22/9/2019. Στην Ι. Μονή Ευαγγελισμού Μητρός Ηγαπημένου. Διακρίνονται εκ δεξιών ο Αρχιμ. Ηλίας Καλατζής, ο Επίσκοπος Ελαίας Θεοδώρητος, ο Σεβασμιώτατος Ιγνάτιος, ο πρώην Μητροπολίτης Γάνου και Χώρας Αμφιλόχιος και ο Ματθαίος Μελιανός

2005. Σκήτη Αγ. Άννης. Άγιον Όρος

Από το τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο του μεταστάντος στο Βεράτιο

«ίδού ἐγώ καί τά παιδιά, ἃ μοί ἔδωκεν ὁ Θεός» (Ήσ. 8,18α. Ἐβρ. 2,13b.)

Πηγές -Βιβλιογραφία

Ἀρχεῖον Ἱ. Συνόδου. Ἱ. Μητρόπολις Θηβῶν, φάκ. Ἐπισκοπικά, 1913-1970

Ἀρχεῖον Ἱ. Συνόδου. Ἱ. Μητρόπολις Θηβῶν, φάκ. Ἐγκαίνια-Ἱεροκήρυκες

Ἀττικοβοιωτικός Κόσμος, 30ῆς Ἰανουαρίου 1966, φ. 376, σ. 4

Ἀττικοβοιωτικός Κόσμος, 20ῆς Νοεμβρίου 1966, φ. 403, σ. 1

Ἀττικοβοιωτικός Κόσμος, 18ης Ἰουνίου 1967, φ. 424, σ. 5

Άττικοβοιωτικός Κόσμος, 18ης Φεβρουαρίου 1968, φ. 451. σ. 4

Εκκλησιαστική Σχολή Κορίνθου. Εκκλησιαστικό Λύκειο, Αθήνα 2014

Ήμερολόγιον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπό 1967-1992

Ήμερολόγιον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Βερατίου, Αὐλῶνος καί Κανίνης Ἀλβανίας 2004-2024

Καρρά Ηλ. Χρήστου, «Ιγνάτιος Λ. Τριάντης, Μητροπολίτης Βερατίου, Αὐλῶνος καί Κανίνης τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας. Αφιέρωμα ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῆς δεκαετοῦς ἀρχιερατείας του», Θισβιακὴ Ἠχώ, φ. 22 (2010) 1 καὶ 8-10

Του ἰδίου, Ἀπὸ τὴν ἱστορία τῶν Χορσιῶν καὶ τῶν Χοστίων. Συμβολὴ στὴν τοπικὴ ἱστορία τῆς Βοιωτίας, Ιούλιος 2012, σσ. 36-41

Μητροπολίτου Θηβῶν καί Λεβαδείας Νικοδήμου, Διακονία, Λεβάδεια 1975

Ὁρθοδοξία (Κωνσταντινουπόλεως) 1996

Ορθόδοξος Παρατηρητής (Orthodox Observer), τ. 64, φ. 1168, Δεκέμβριος 1999, σ. 16

Πάνταινος 90 (1998) 312

Τουλουμάκου Γεωργίου, Πρωτοπρεσβ., Ἐπικήδειος Λόγος εἰς τὸν Μητροπολίτην Βερατίου, Αὐλῶνος καί Κανίνης κυρόν Ἰγνάτιον, ῥηθείς ἐν τῷ Ἱ. Μητροπολιτικῷ Ναῷ Θηβῶν τὴν Κυριακὴν 21ην Ἰουλίου 2024

Τριάντη-Θεοχαροπούλου Ἀθηνᾶς, Νικόδημος Γραικός, Μητροπολίτης Θηβῶν καί Λεβαδείας (1967-1981), Πειραιάς 1993

Τριάντη Ἰγνατίου, Μητροπολίτου Βερατίου, Αὐλῶνος καί Κανίνης, Ὁ Μοναχός π. Ἰωάννης Σμυρναῖος ὁ Δομβοΐτης (1903-1962), Ἀθήνα 2013

Φῶς Λεβαδείας, 25ης Φεβρουαρίου 1968, φ. 596, σ. 1

**(Ὁ συντάκτης τοῦ παρόντος κειμένου αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ἐκφράσει μύριες εὐχαριστίες στὴν κ. Πελαγία Γιαννακοῦ Τριάντη γιὰ τὴν πρόθυμη παραχώρηση φωτογραφικοῦ υλικοῦ ἀπὸ τὸ ἀρχεῖο τοῦ αἰμνήστου συζύγου τῆς)*